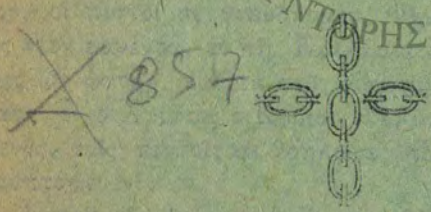

224/237
6/565

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ
ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΦΑΝΟΥΣ

Ἐκδόθηκε ὑπὸ τῆς
ΜΑΡΙΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΙΟΡΑΚΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΑΣΤΡΑΓΗΣ» ΒΙΚ. ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ

1898

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΑΓ. ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ
ΦΑΝΟΥΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΦΑΝΟΥΣ
ΕΝ ΤΗ ΝΗΣΩ ΡΟΔΩ.

Τῇ 27 Αὐγούστου, ἑορτάζομεν τὴν μνήμην καὶ τὴν Εὐρεσιν τῆς Εἰκόνης τοῦ Ἁγίου Ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς, γνωσθέντος εἰς τὴν νῆσον Ρόδον, ἐν ἔτει 1500 περίπου ἀπὸ Χριστοῦ.

Ἐσπέρας μετὰ τὸ Προοιμιᾶκόν, στιχολογοῦμεν τὸ «Μακάριος ἀνὴρ», τὸ α'. ἀντίφωνον. Εἰς δὲ τὸ «Κύριε, ἐκέκραξα» ἰστώμεν στίχους ζ'. καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Στυλὸν εὐσεβείας τε, καὶ στρατιωτὴν ἀήττητον, οἱ πιστοὶ σε γινώσκομεν, Φανούριε ἔνδοξε, ὡς νέον φανέντα, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἦν καταυγάζεις ὡς ἀστήρ, καὶ τὰ τοῦ κόσμου φωτίζεις πέρατα, δι' ὃ Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ ἐν ὑψίστοις καθήμενος, τοῖς πιστοῖς σε ἐδήλωσε, τὸν πρὸ πάλαι κρυπτόμενον.

Ἐσθης τῆς ἐφέσεως, οἷα περιφθάσας τὸ ἔσχατον, ὀρεκτῶν παναοίδιμε, φωτὸς ἀξιούμενος, ᾧ φωτίζεις πάντας, τοὺς σὲ εὐφημοῦντας, καὶ φανεροῖς τὰ ἐν κρυπτῷ, ὡς ἐνεστῶτα, Μάρτυς Φανούριε,

δι' ὃ, σοῦ τὸ σεβάσμιον, περικυκλοῦμεν εἰκόνισμα, ἐν αὐτῷ κατοπτεύοντες, τὰ φρικτά σου μαρτύρια.

Εὐρέσει Εἰκόνας σου, καὶ τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου σου, ἡ Θεόσωτος Πόλις σου, ἡ Ῥόδος εὐφραίνεται, ῥύστην σε πλουτοῦσα, καὶ πρόμαχον μέγαν, καὶ τῶν θαυμάτων τὴν πληθύν, ἃ διανέμεις τοῖς προσιοῦσί σοι, δοξάζει ἐκτελοῦσά σου, τὴν σεβασμίαν πανήγυριν, Ἀθλοφόρε Φανούριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλάγιος β'.

Ἐνὰ καὶ παράδοξα θαύματα, ὁ Κύριος ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ἐκάστοτε, μεθ' ὧν καὶ ἐν ὑστέροις καιροῖς, τὸν θαυμαστὸν ἐν Μάρτυσι Φανούριον ἄλλον ἥλιον ἀνέδειξε τοῖς θαύμασι λάμποντα· πρὸς ὃν καὶ ἡμεῖς τὸν ὕμνον προσφέρομεν λέγοντες· χαίροις ὁ νεοφανὴς ἀστήρ τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ Μαρτύρων ἀγλαΐσμα, χαίροις ὁ τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ Χριστοῦ ἀθλήσας στερρῶς, ἐν γῇ δὲ πλείστοις ἔτεσι κρυπτόμενος, διὰ τῆς εὐρέσεως εἰκόνης τῆς σῆς, ἐν κόσμῳ πεφανέρωσαι παρὰ τοῦ Ἀθλοθέτου Χριστοῦ· χαίροις Ῥωδίων τὸ ἐγκαλλώπισμα, καὶ τῶν πιστῶν πρεσβευτὰ ἐτοιμότατε, αὐτῷ μὴ παύσῃ πρεσβεύων ὑπὲρ τῶν πίστει καὶ πόθῳ τιμῶντων τὴν σεβασμίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Τίς μὴ μακαρίσει σε

Εἰσόδος. Τὸ φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ Ἀνάγνωσμα.

«Τάδε λέγει Κύριος· πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουστά ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιωθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ· γίνεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι, ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῳζων. Ἐγὼ ἐνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν Θεὸς ἀλλότριος· ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός· ἔτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτροῦμενος ὑμᾶς, ὁ Ἅγιος Ἰσραὴλ.»

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἐδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη χάκωσις ἡ ἐξόδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ· καὶ γὰρ ἐν ὅφει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέirasεν αὐτούς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ· ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμα-

σεν αὐτοὺς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέ-
ξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀνα-
λάμπουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδρα-
μοῦνται· κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν,
καὶ βασιλεύσει Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας· οἱ πεποι-
θότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πι-
στοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ
ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς
ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν Λιτὴν Ἰδιόμελα. Ἦχος α'
Νικηφόρου τοῦ Χίου.

Ἐπεφάνη σήμερον, ἡ χάρις τῶν θαυμάτων σου,
Φανούριε πανθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ, ἐν
τῇ εὐρέσει τοῦ πανσέπτου Ναοῦ σου, καὶ τῆς θείας
εἰκόνος σου, αἰχμαλώτους λυτροῦσα, νόσους φυ-
γαδεύουσα, καὶ πάντων τῶν προσιόντων σοι πι-
στῶς, τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα πληροῦσα, δι' ὃ
καὶ ἡμῖν τοῖς μετὰ πόθου τὴν μνήμην τελοῦσί σου,
τὴν λύσιν τῶν δεινῶν αἰτήσαι παρὰ Θεοῦ, καὶ
πταισμάτων τὴν συγχώρησιν, ταῖς πρὸς αὐτὸν εὐ-
προσδέκτοις ἰκεσίαις σου.

Δόξα. Ἦχος πλ. α'. Νικηφόρου.

Σήμερον ἡ ἀγιόφθογγος ῥῆσις τοῦ Δαβὶδ, ἐπὶ
σοὶ πέρας εἴληφε, Φανούριε πολυάθλε, ἡ εἰς μνη-
μόσυνον αἰώνιον φάσκουσα, ἔσται δίκαιος· εἰ γὰρ
καὶ ἀμνημονηθέντων σου τῷ χρόνῳ, τοῦ πανσέ-
πτου ὀνόματος, καὶ τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων τοῦ
κλέους, ἐν οὐρανῷ μὲν τοι μνημονευομένων, καὶ

ἐν γῇ ἤδη ἐν τῇ εὐρέσει τῆς Θείας εἰκόνος σου, τὴν
ἔνδοξον αὐτῶν μνήμην μετ' ἐγκωμίων ἄγομεν,
δεόμεθά σου τοίνυν θερμῶς, ὡς ἔχων παρρησίαν
πρὸς Χριστόν, μνημόνευε ἡμῶν τῶν εὐφημοῦντων
σε, ρυόμενος κινδύνων τε καὶ θλίψεων, ταῖς πρὸς
αὐτὸν ἰκεσίαις σου.

Καὶ νῦν· Θεοτοκίον. Μακαρίζομέν σε. Εἰς τὸν
Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος δ'.
Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Ὡς περ ῥόδον πανεύσμον, ἡ ἐν δόξῃ ἐκλάμπουσα,
Ῥόδος ἡ περίφημος, εὐραμένη σε χαίρει, ὁδμαῖς
τῶν θαυμάτων σου, πλησθεῖσα Φανούριε, καὶ δο-
ξάζει σε πιστῶς, καὶ προστρέχει τῇ σκέπῃ σου τῆς
εἰκόνος σου· εὐσεβῶς προσκυνοῦσα χαρακτηρὰ καὶ
θαυμάτων τὰ σημεῖα, ἃ σοι Θεὸς ἐδωρήσατο.

Θαυμασιὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις.

Ἐξεπλάγησαν ἅπαντες, τὰ ἐξαίφνης βλεπόμενα,
τῆς σεπτῆς εἰκόνος σου πάθη, ἔνδοξε, τὰ πλείστοις
χρόνοις ἀγνώριστα, ὧ θεῖε Φανούριε, καὶ Ναὸν
περικαλλῆ, διὰ τοῦτο ἀνήγειραν, καὶ ἡυτρέπισαν,
ὕμνῳ δῖαις ἐνθέοις εὐφημοῦντες, τὸν δοξάσαντά σε
Μάρτυς, θαυμάτων πλήθει καὶ χάρισι.

Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ.

Τούτου βίος ἀγνώριστος, τοῖς ἀνθρώποις διέμενε,
μόνῳ γινωσκόμενος, τῷ Θεῷ ἡμῶν, τὸ δὲ αὐτοῦ
ἑξεικόνισμα, δεδήλωκεν ἄριστα, οἷος ἦν πρὸς τὸν
Θεόν, νικητὴς φανερούμενος, τοῦ ἀλάστορος, καὶ

σεπτὸς Ἀθλοφόρος ὃν ὕμνοῦμεν, καὶ γεραίρομεν ἐκ πόθου, ὡς Ἀθλητὴν γενναιότατον.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἄστρον φαεινότατον, ἐπέλαμψε τοῖς πέρασι σήμερον, καὶ τῶν πιστῶν τὰς καρδίας ἐφώτισε· τὸν γὰρ ἐν Ῥόδῳ κρυπτόμενον θεῖον Ναόν, ὁ Κύριος ἐφανέρωσεν, οἰκιστὴν ἔχοντα τὸν μέγαν ἐν Μάρτυσι Φανούριον, τὸν ἐνδοξὸν στρατιώτην καὶ ἀήττητον, ὃν εὐφημοῦντες ἐν ὕμνοις, ἱκετεύομεν, ὅπως πρεσβεύῃ ὑπὲρ ἡμῶν, τῶν ἐν πίστει τελούντων, τὴν ἀεισέβαστον αὐτοῦ, καὶ θεῖαν πανήγυριν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι. Τὸ τροπάριον, Ἦχος δ'. Βασιλεῖον διάβημα.

Οὐράνιον ἐφύμνιον, ἐν γῇ τελεῖται λαμπρῶς, ἐπίγειον πανήγυριν νῦν ἐορτάζει παιδρῶς, Ἀγγέλων πολίτευμα, ἄνωθεν ὕμνωδίας, εὐφημεῖσι τοὺς ἄθλους, κάτωθεν Ἐκκλησία, οὐράνιον δόξαν ἦν εὗρες πόνοις καὶ ἄθλοις τοῖς σοῖς, Φανούριε ἐνδόξε.

Θεοτοκίον. Θεοτόκε Παρθένε.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἁγίων. Καὶ Ἀπόλυσις. Εἰς τὸν Ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν. Κάθισμα.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τὸν Μέγαν Ἀθλητὴν, εὐφημήσωμεν πάντες, Φανούριον πιστοί, τὸν γενναῖον Ὀπλίτην, καὶ ἐνδοξὸν Μάρτυρα, τὸν ἐν χρόνοις κρυπτομενον, ὃν ὁ Κύριος, νῦν ἐφανέρωσε πᾶσιν ἐν τῇ Ῥόδῳ τε,

καὶ ἐξ αὐτῆς παντὶ κόσμῳ, ὡς θεῖον θησαύρισμα.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἀύλων στρατιῶν, ὑπερέχουσα Κόρη, καὶ τάξεις οὐρανῶν ὑπερβαίνουσα μόνη, ἐπάξιον τὴν αἰνεσιν, παρ' αὐτῶν δέχθητι πάναγνε, ἀλλὰ πρέσβευε, τῷ σῷ Υἱῷ σὺν Ἀγγέλοις, τοῦ ῥυσθῆναί με, τῆς τῶν παθῶν τυραννίδος, τὸν μόνον κατάκριτον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν. Κάθισμα. Ἦχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἀθλήσεως καύχημα, Μάρτυς Φανούριε, Χριστὸν ἐνδυσάμενος κατεπολέμησας, ἐχθρὸν τὸν παμπόνηρον, ἔθεν νῦν τὴν εἰκόνα, τὴν σεπτὴν σου εὐρόντες, ἅσμασιν εὐφημοῦμεν, καὶ τιμῶμέν σε πίστει, πόθῳ σου δεόμεθα, ῥῦσαι ἡμᾶς πειρασμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη κυήσασα, τὸν Ποιητὴν τοῦ παντός, ἡ μόνη κασμήσασα τὴν ἀνθρωπότητα τῷ τόκῳ σου, ἄχραντε, ῥῦσαί με τῶν παγίδων, τοῦ δολίου βελίαιρ, σπῆσόν με ἐπὶ πέτραις, τῶν Χριστοῦ θελημάτων, αὐτὸν ἐκδυσωποῦσα θερμῶς, ὃν ἐσωμάτωσας.

Τῷ αὐτῷ Μηνί, 27 Μνήμην τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος, Φανουρίου τοῦ Νεοφανοῦς.

Φανούριος πῶς πᾶσι πιστοῖς παρέχει,

Κὰν εἰς σκότος δ' ἔκειτο τῆς γαίης μέγα,

Ἐνθα σοὶ σηκὸς Φανουρίεο ξάθεος ἐμ.

Οὗτος ὁ λαμπρὸς Ἀθλητὴς τοῦ Κυρίου καὶ Μάρτυς ἀήττητος, ὁ Θαυμαστὸς λέγω Φανούριος, πόθεν ἦτο, καὶ με τίνας Βασιλεῖς ἔκαμε τὴν πάλην

καὶ τὸν ἀγῶνά του, δὲν ἠμπορέσαμεν ποτὲ νὰ τὸ μάθωμεν· ἐπειδὴ καὶ ὁ βίος αὐτοῦ ἐγάθη ἀπὸ τοῦ καιροῦ τὰς ἀνωμαλίας, ἀπὸ τὰς ὁποίας καὶ ἄλλα πολλὰ πράγματα ἐγάθησαν, καὶ ἄδηλα καὶ ἀφανῆ ἐγένοντο. Τοῦτο μόνον ἔχομεν γνωστόν, ὅτι τὸν καιρὸν ὅπου ἐξουσίασαν οἱ Ἀγαρηνοὶ τὴν περίφημον Νῆσον Ῥόδον διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, ἐκεῖνος ὅπου ἐγένινεν ἐξουσιαστὴς αὐτῆς τῆς Νήσου, ἐβουλήθη νὰ ἀνακτίσῃ τὰ τειχία τῆς χώρας, ὅπου τὰ εἶχον προτῆτερα οἱ πολέμιοι κατηδαφισμένα. Ἦσαν δὲ εἰς τὸ ἔξω μέρος τοῦ κάστρου, κάποια χαλασμένα ὀσπῆτια, τὰ ὁποῖα ἄδεται λόγος, πῶς νὰ ἦναι αὐτὸ τὸ πρῶτον κάστρον, τὸ ὁποῖον εἶναι πρὸς τὸ Νότιον μέρος τοῦ κάστρου, μακρὰν ὥς ἐν στάδιον· ἀπὸ ἐκεῖνα λοιπὸν τὰ χαλάσματα, ἐσύναξεν ὁ Ἀγαρηνὸς τὰς πέτρας διὰ τὴν οἰκοδομήν. Ἐκεῖ σκάπτων καὶ ἀναχώνων τὸν τόπον ἐκεῖνον, εὐρέθη μία ὠραιότατη Ἐκκλησία· πλὴν ἦτον καὶ αὐτὴ εἰς μέρος χαλασμένη· ἀναχώνων λοιπὸν ἕως τὸ ἔδαφος, εὐρέθησαν καὶ πολλαὶ εἰκόνες, ἀλλὰ διεσθαρμέναι καὶ ἡφανισμέναι, μόνη δὲ ἡ τοῦ Ἀγίου Φανουρίου εἰκὼν ἦτον σώα καὶ γερὴ, ὡσὰν νὰ ἤθελε τὴν ζωγραφίσει τις τὴν αὐτὴν ἡμέραν. Εὐρεθέντος λοιπὸν τούτου τοῦ πανσέπτου Ναοῦ, μετὰ τὰς ἱεράς ἐκεῖνας εἰκόνας, ἔρχεται ὁ Πανιερώτατος Ἀρχιερεὺς τοῦ τόπου, Νεῖλος ἐνόματι, ἄνθρωπος ἀγιώτατος, καὶ λόγιος, καὶ ἀνέγνωσε τὰ τῆς εἰκόνης ἐκείνης γράμματα, τὰ ὁποῖα ἔλεγον «ὁ Ἅγιος

Φανούριος». Ἦτον δὲ ἡ εἰκὼν εἰς τοῦτο τὸ σχῆμα· ὁ Ἅγιος στρατιωτικὰ φορεμένος, νέος πολὺ εἰς τὴν ἡλικίαν· κρατῶν εἰς τὴν δεξιὰν χεῖρα Σταυρόν· εἰς τὸ ἄνωθεν μέρος τοῦ Σταυροῦ ἔχει μίαν ἀναμμένην λαμπάδα· ἔχει δὲ τριγύρω ἡ εἰκὼν αὐτὴ σημειωμένα δώδεκα μαρτύρια· ἔχει τὸν Ἅγιον ἐξεταζόμενον ἔμπροσθεν τοῦ ἐξουσιαστοῦ· τὸν ἔχει εὐρισκόμενον ἐν μέσῳ στρατιωτῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν δέρνουν μετὰ πέτρας εἰς τὸ στόμα, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν· τὸν ἔχει κατὰ γῆς ἡπλωμένον καὶ τὸν μαστιζούν οἱ στρατιῶται· τὸν ἔχει καθήμενον γυμνὸν καὶ μετὰ σιδηρὰ ἐργαλεῖα καταξένουν τὰς σάρκας του· τὸν ἔχει εὐρισκόμενον εἰς τὴν φυλακὴν· εἶναι πάλιν ἰστάμενος καὶ ἐξεταζόμενος ἔμπροσθεν τοῦ τυράννου· εἰς ἄλλο μέρος, καίεται μετὰ λαμπάδας· εἶναι εἰς μάγκανον μαγκανιζόμενος· εὐρίσκεται ἐν μέσῳ θηρίων· εἶναι μετὰ ἓνα λίθον μεγάλον πλακωμένος· στέκεται ἔμπροσθεν τῶν εἰδώλων βασιλέων εἰς τὰς χεῖρας του κάρβουνα ἀναμμένα καὶ ἓνας διάβολος εἰς τὸν ἀέρα ὡσὰν νὰ θρηνῇ καὶ νὰ κλαίῃ· φαίνεται ἀνάμεσα εἰς μίαν μεγάλην κάμινον ὀρθός, ὡσὰν νὰ κάμνη προσευχήν, ἔχων εἰς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας του σηκωμένας.

Ἀπὸ ταῦτα λοιπὸν τὰ δώδεκα μαρτυρικά σημεῖα, ὅπου ἦσαν ἐξωγραφισμένα εἰς τὴν εἰκόνα, ἐκατάλαβεν ὁ Ἀρχιερεὺς, πῶς εἶναι Μάρτυς ὁ Ἅγιος. Παρευθὺς λοιπὸν ὁ καλὸς ἐκεῖνος, καὶ εὐλαβὴς Ἀρχιερεὺς, ἔστειλε πρέσβεις εἰς τοὺς Ἡγε-

μόνας τοῦ τόπου, νὰ τοὺς δώσουν τὸν Ναὸν αὐτὸν νὰ τὸν ἀνακαινίσουν, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν· ὅθεν ἐπῆγε μοναχὸς τοῦ ὁ Ἀρχιερεὺς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ ἐπῆρεν ὁρισμὸν νὰ τὸν κτίσουν, καὶ οὕτως ἀνεκαινίσθη, καθὼς φαίνεται ἕως τῆς σήμερον, ἔξω τῆς χώρας, πολλῶν θαυμάτων αὐτουργός· ἀπὸ τὰ ὅποια διηγοῦμαι ἐν εἰς πίστωσιν τῶν πολλῶν, διὰ νὰ εὐφρανθῇτε ὅσοι ἀγαπᾶτε καὶ εὐλαβεῖσθε τὸν Ἅγιον. Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἡ Νῆσος Κρήτη δὲν εἶχε Χριστιανὸν Ἀρχιερέα, ἀλλὰ Λατῖνον, διότι ἐξουσιάζετο ἀπὸ τοὺς Βενετίκους, οἱ ὅποιοι μὲ πονηρίαν δὲν ἄφιναν νὰ γένῃ νέος Ἀρχιερεὺς, οὔτε Μητροπολίτης, οὔτε Ἐπίσκοπος, ὅταν ἀπέθνησκεν ὁ πρῶτος· ἡ δὲ πονηρία ἦτον, νὰ ἡμπορέσουν μὲ τὸν καιρὸν, νὰ γυρίσουν τοὺς ὀρθοδόξους εἰς τὰ Παπικὰ δόγματα· λοιπὸν ἐπῆγαινον ὅσοι Ῥωμαῖοι ᾔθελον νὰ ιερωθοῦν εἰς τὸ Τζιρίγο καὶ ἐχειροτονεῖντο. Καὶ λοιπὸν ἓνα καιρὸν εὐγῆκαν ἀπὸ τὴν Κρήτην τρεῖς Διάκονοι καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἀρχιερέα τοῦ Τζιρίγου, καὶ τοὺς ἐχειροτόνησεν Ἱερεῖς· ἐπιστρέφοντες δὲ πρὸς τὴν πατρίδα τῶν τὴν Κρήτην τοὺς ἐσκλάβωσαν οἱ Ἀγαρηνοὶ εἰς τὸ πέλαγος, καὶ τοὺς ἔφερον εἰς τὴν Ῥόδον, καὶ τοὺς ἐπώλησαν πάλιν εἰς Ἀγαρηνοὺς. Λοιπὸν οἱ δυστυγεῖς ἐκεῖνοι νεοχειροτόνητοι Ἱερεῖς, ἐθρήνουν τὴν συμφορὰν τῶν, ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐκεῖ ἤκουσαν τὰ μεγάλα θαύματα τοῦ Φανουρίου, καὶ εὐθὺς ἔπεσον εἰς δέσιν μὲ θεράμ.

δάκρυα, πρὸς τὸν Ἅγιον δεόμενοι νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὴν πικρὰν ἐκείνην αἰχμαλωσίαν· πλην ἐπειδὴ καὶ ἦσαν χωρισμένοι ὁ καθεὶς εἰς τὸν ἄφεν-την ὁποῦ τὸν ὠρίζεν· ἐπῆραν θέλημα καὶ οἱ τρεῖς νὰ ὑπάγουν νὰ προσκυνήσουν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου· καὶ πηγαίνοντες ἐκεῖ, νεύσει θείᾳ, ἀνταμώθησαν καὶ οἱ τρεῖς καὶ ἔπεσον ἔμπροσθεν τῆς ἱερᾶς εἰκόνης τοῦ Ἁγίου, βρέχοντες τὴν γῆν μὲ τὴν ῥοὴν τῶν δακρύων τῶν, νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Ἀγαρηνῶν. Ἐπειτα ἀνεχώρησαν ὀλίγον παρηγορημένοι, πηγαίνων καθεὶς εἰς τὸν αὐθέντην τοῦ μὲ ἐλπίδα, ὅτι θέλουσιν εὐρη-ἔλκος, τὸ ὅποτον καὶ ἔγεινεν· ἐπειδὴ σπλαγγι-σθεὶς ὁ Ἅγιος τὰ δάκρυά των ἐπήκουσε τὴν δέη-σίν των. Καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην φαίνεται εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς ὁποῦ τοὺς ὠρίζον, προστάζων αὐτοὺς νὰ ἀφήσουν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ νὰ ὑπάγουν νὰ προσκυνήσουν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ, εἰ δὲ μή, κα-κῶς θέλει τοὺς ἀπολέσει· οἱ δὲ Ἀγαρηνοὶ νομί-σαντες μαγεῖαν τὸ πρᾶγμα, τοὺς ἔβαλον εἰς ἀλυ-σίδας καὶ βαρύτερα βάσανα· ὁ δὲ Ἅγιος ἦλθε τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ τοὺς ἔβγαλεν ἀπὸ τὰ δεσμά, καὶ τοὺς ἐθάρρυνε λέγων, ὅτι αὔριον κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην θέλει τοὺς ἐλευθερώσει. Ἐπειτα φαίνεται εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς καὶ ἐλέγχων αὐτοὺς αὐστηρῶς, εἶπεν, ὅτι ἀνίσως καὶ αὔριον δὲν τοὺς ἐλευθερώ-σουν, θέλετε ἰδεῖ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ οὕ-τως ἔφυγεν ὁ Ἅγιος. Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! ὅσοι

ἦσαν εἰς ἐκεῖνα τὰ τρία ὁσπῆτια, ὅλοι τυφλοὶ καὶ παράλυτοι μὲ ὀριμυτάτους πόνοὺς ἐξημερώθησαν βασιανιζόμενοι, μικροὶ ὁμοῦ καὶ μεγάλοι· καὶ λοιπὸν ἀπὸ τὰ στρώματα ὅπου ἐκοίτοντο, διὰ μέσου τῶν συγγενῶν τῶν ἐσυμβουλευθήσαν τί νὰ κάμουν· καὶ οὕτως ἀπεφάσισαν, νὰ στείλουν νὰ φέρουν τοὺς σκλάβους, καὶ ὅταν ἦλθον οἱ ταλαίπωροι τρεῖς Ἱερεῖς τοὺς ἠρώτησαν, ἀνίστως καὶ δύνανται νὰ τοὺς ἰατρεύσουν· ἀπεκρίθησαν δὲ ἐκεῖνοι, ὅτι ἡμεῖς μὲν θέλομεν παρακαλέσει τὸν Θεόν, ἐκεῖνος δὲ ἅς κάμῃ τὸ θέλημά του. Ἀλλὰ ὁ Ἅγιος πάλιν τὴν τρίτην νύκτα ἐφάνη εἰς τοὺς Ἀγαρηνοὺς καὶ τοὺς εἶπεν· ἀνίστως δὲν στείλετε εἰς τὸν οἶκόν μου διὰ γράμματος τὴν ἐλευθερίαν των, οὔτε ὑγείαν ἔχετε, οὔτε τὸ ποθοῦμενον φῶς. Τότε συμβουλευθέντες πάλιν μὲ τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους των, ἔστειλε καθεὶς τὸ ἐλευθερωτικὸν γράμμα τοῦ ἐδικοῦ τοῦ σκλάβου, καὶ τὰ ἄφησαν καὶ τὰ τρία ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου. Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! ὥστε νὰ γυρίσουν οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Ναόν, εὐρέθησαν ὑγιεῖς οἱ πρῶην παράλυτοι καὶ τυφλοί· οἱ ὅποιοι θαυμάσαντες ἠλευθέρωσαν τοὺς Ἱερεῖς ἐκείνους, καὶ δίδοντες εἰς αὐτοὺς τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου των, φιλοφρόνως τοὺς ἐπροβόδωσαν, καὶ τοὺς ἔστειλαν εἰς τὴν πατρίδα των· οἱ δὲ Ἱερεῖς ἐκεῖνοι ἐζωγράφησαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, καὶ τὴν ἐπῆραν εἰς τὴν χώραν των, καὶ κάθε χρόνον

ἐώρταζον εὐλαβῶς τὸν Ἅγιον· οὗ ταῖς ἀγίαις πρεσβείαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Λίθῳ βαρούμενος τὸ σῶμα, ὁ Φανούριος πρὸς σὲ Σωτῆρ ἐβόα· ἐν τῇ πέτρᾳ τῶν σῶν, Χριστέ μου, θελημάτων, στερεωθείς τὸ σῶμά μου, ταῖς βασάνοις ἀναλίσκω.

Νῦν στεραιοῦται τοῦ Κυρίου, εὐαγγέλιον ὁ ἔφη Ἀποστόλοις, ὁ κρυπτόμενος γάρ, Ναὸς τοῦ Φανουρίου, ὁ ἐν τῇ Ῥόδῳ πρὸ πολλοῦ, εἰς ἡμᾶς νῦν φανεροῦται.

Ἐστῆς ἐν μέσῳ τῶν θηρίων, ὦ Φανούριε, παραδοθεὶς εἰς βρῶσιν, ἀλλ' ἐφλέχθη σφοδρῶς, τυράννου ἢ καρδία, ὅτε σὲ εἶδε Δανιήλ, νέον ὄντα ἐν σταδίῳ.

Θεοτοκίον.

Ὅρος κατάσκιον ἐφάνης ἀχειρότμητος, ἐξ οὗ ἐτμήθη λίθον, τὴν λιθώδη δι' ὃ, κατάνυξον ψυχὴ μου, πεπωρωμένην Δέσποινα, ταῖς πικραῖς φιληδονίαις.

Ὡδὴ ν'. Τὸν ἐν ὄρει Ἅγίῳ.

Τὸν ὥραιον νυμφίον ἀγαπήσας, σοῦ τὸ νέον καὶ εὐανθοῦν σαρκίον, ὑπὲρ αὐτοῦ ταῖς μάστιγι παρέδωκας· ἐκδοῶν σὺν πόθῳ, πότε σε κερδήσω, συγῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θαρσαλέως καὶ μάλα ῥωμαλέως τῷ τυράννῳ ἐβόας μετὰ θάρσους, οὐ δειλιῶ, ὦ τύραννε, τὰς μάστιγας· ἔχω γὰρ Σωτῆρα, ὃς με ἐξελεῖται τα-

χέως τῶν χειρῶν σου.

Θεοτοκίον.

Ἰσταμένων βεβαίωσις ὑπάρχεις, καὶ πεσόντων ἀόρθωσις, Παρθένε· δι' ὃ καταπτωθέντα με ἀνάστησον· ἵνα σε δοξάζω τὴν εὐλογημένην καὶ κεχαριτωμένην.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτοκίον.

Εἰς γῆν τὰ τῶν εἰδώλων, ἕορνα συντρίβεις, εἰς οὐρανὸν ἀνυψώσας τὰς χειράς σου, καὶ τῶν δαιμόνων τὰ στίφη, θρήνων ἐπλήρωσας.

Ὡς ῥύστης τῶν ἐν θλίψει, σὲ λιτανευόντων, ῥῦσαί με πάσης κακίας, Φανούριε, τὸν πεπονητότα παμμάκαρ αἰετὶ τῇ σκέπῃ σου.

Ὁ τύραννος ἡσυχύνη, ὅτε σε ἐώρα, ἐν τοῖς κινδύνοις αἰετὶ ἀκμαιότερον, ἐκμυκτηρίζοντά τούτου τὴν ἀθεότητα.

Θεοτοκίον.

Φωτὸς οὐσα δοχεῖον, φώτισον, Παρθένε, τὴν σκοτισθεῖσαν ψυχὴν μου τοῖς πάθεσιν· ὅπως ἐν πίστει καὶ πόθῳ αἰετὶ δοξάζω σε.

Ἐξαποστειλάριον.

Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Νῦν Ῥόδος μεγαλύνεται, τῇ εὐρέσει τοῦ θείου Ναοῦ σου, παμμακάριστε, ὦ Φανούριε Μάρτυς, καὶ χαίρει ἐγκαυχωμένη τῶν θαυμάτων τῷ πλήρει· Ἱερεῖς γὰρ διέσωσας, τρεῖς δουλείας ἀθέου· ὄναρ φανείς τοῖς κυρίοις, τούτων καὶ ἐπιπλήξας· τυφλότητι, χολότητι, τὸ σκληρὸν ἐκμαλάξας.

Θεοτοκίον.

Δέσποινα πάντων Ἀνασσα, πρόφθασον ἐνκινδύνοις, πρόφθασον ἐν ταῖς θλίψεσι, πάρεσο ἐν ἀνάγκαις τῆς τελευταίας ἡμέρας, μὴ σατὰν ἡμᾶς λάβῃ, μὴ ἄδης, μὴ ἀπώλεια, βήματι τοῦ Υἱοῦ σου τῷ φοβερῷ, ἀνευθύνους ἅπαντας παραστῆναι, ὦ Θεομῆτορ Δέσποινα, ὅσα θέλεις ἀνύεις.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ, ἀγαλλίαμα σήμερον, ὅτι γῆθεν ἤνθησε, λύτρον μέγα σωτήριον, Νὰς ὁ Θεὸς, καὶ πανυπερήτιμος τοῦ Φανουρίου, βροτοὶ προσδράμετε, ἅπαντες σήμερον, ἐν ἁσμάτων ἀνθεσιν, ὅπως δεινῶν, λύσιν ἀπολαύητε, αὐτοῦ δεόμενοι. (Δίς.)

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, παιδίον ὦν κομιδῇ, ὁ γενναῖος Φανούριος, χωρὶς ὅπλων ἵσταται, ἐν σταδίῳ φαιδρότατος, μετὰ ἐνόπλων ἀγωνιζόμενος, μετὰ ἀύλων, χοῖ μαχόμενος, ὦ τῆς ἀνδρείας σου καὶ στερεῆς ἀθλήσεως, φίλε Θεοῦ· πῶς ἐχθροὺς κατέβαλες τοὺς πολεμοῦντάς σε;

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὁ μαργαρίτης Θεοῦ, ὁ ἀγρῷ πρὶν κρυπτόμενος νῦν ἐν Ῥόδῳ ἠγασται, θησαυρὸς ὡς πολῦτιμος, πλουτίζων, τέρπων, φωτίζων ἅπαντας, τοὺς προσιόντας αὐτῷ ἐκ πίστεως· ὅστις Φανούριος, ἔστιν ὁ παμμέγιστος

Μάρτυς Χριστοῦ· ὃν ἐγκωμιάζοντες νῦν μεγα-
λύνομεν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α.

Ἐπέλαμψε σήμερον, εὐφρόσυνος ἑορτή, καὶ
νέα πανήγυρις Φανουρίου τοῦ πολυάθλου, καὶ
γενναιόφρονος· οὗτος γὰρ ἐν ἀδήλοις ἀθλήσας
καιροῖς ἀδῆλος ἦν, ναὸς τε καὶ τοῦνομα αὐτοῦ
πᾶσιν ὑπῆρχεν ἀγνώριστος, τυράννων δὲ ἀθέων
κατακρατησάντων Ῥόδου τῆς περιφήμου, καὶ τὰς
κατηδαφισμένας ἐλεπόλεις ἀναχωννύντων, Ναὸς
αὐτοῦ καὶ εἰκὼν, ἐφάνη ὑπέρλαμπρος, ὃς βασι-
λικῇ ἀδείᾳ ἀνακαίνισθεις, πηγὴ ἀνεδείχθη θαυ-
μάτων, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ θαυμαστοῦ
όντος, ἐν ταῖς Ἀγίαις αὐτοῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτόκιον.

Μακαρίζομέν σε Θεοτόκε Παρθένε. Δοξολογία
μεγάλη καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ κανό-
νος τοῦ Ἀγίου, Ὡδὴ γ' καὶ Γ'.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενόν Ἦχος δ'. Τοῖς
Ἀγίοις ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ. Προωρώμην τὸν Κύριον.
Πρὸς Ἐφρεσίους Ἐπιστολῆς. Ἀδελφοί, ἐνδυνα-
μοῦσθε ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος
αὐτοῦ. Τὸ Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.
Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· ταῦτα ἐν-
τέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Κοινω-
νικόν. Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.

